

Skatteministeriets departement
Att. Carl Helman

Dansk Told & Skatteforbund
SKATTE- OG AFGIFTSUDVALGET

---

3. december 2009

Vedrørende høring af udkast til særskilt bekendtgørelse for godtgørelse af moms og til ændringsbekendtgørelse til momsbekendtgørelse nr. 663 af 16. juni 2006.

Dansk Told & Skatteforbunds Skatte- og Afgiftsudvalg har modtaget ovennævnte udkast i høring.

Skatte- og Afgiftsudvalget har følgende bemærkninger til den nye momsbekendtgørelse. Der vil i bemærkningerne ikke blive henvist til den nugældende momsbekendtgørelse:

Det følger af de nye regler, at virksomhederne fremover skal søge via sit eget lands myndigheders (Herefter kaldt hjemland) wep-portal.

Herefter sender hjemlandet ansøgningen videre til det land, der skal tilbagebetale momsen (herefter kaldt tbland - Tilbagebetalingslandet).

Det fremgår hverken i direktivet eller den nye momsbekendtgørelse, hvor lang tid hjemlandet har til at videresende ansøgningen til tblandet, hvilket kan undre, idet hjemlandet har en visiteringsforpligtelse til at sikre, at ansøgningen opfylder reglerne i den nye momsbekendtgørelse § 3, jf. sammes § 2, stk. 1, nr. 1.

Det stiller store kompetencekrav til SKAT, idet det efter § 2, stk. 1, nr. 2, forudsættes, at SKAT kender tblandets fradragsregler, især, hvad der måtte svare til vores §§ 40, 41 og 42, den såkaldte "standstill-klausul" (denne opremsning er det eneste sted særreglerne står nævnt, og EU har ingen fælles fradragsregler) for at kunne vurdere, om ansøgningen kan "godkendes".

Der ligger således i denne godkendelse en slags sagsbehandling, der kan være til ugunst for ansøger, men der er ikke beskrevet eventuelle formkrav til "afgørelsen" eller klage-muligheder.

SKAT er altså ikke kun "postfordeler", men der skal reelt ske en slags sagsbehandling i SKAT, før sagen sendes videre.

På grund af den manglende tidsfrist for videresendelse, er det værd at bemærke, at § 2, stk. 1, i indledningen anfører, at ansøgningen først betragtes for modtaget, når alle oplysninger foreligger.

Efter § 2, stk. 3, videresendes ansøgningen først, når den opfylder betingelserne i stykke 1. Samme bestemmelse indeholder krav om, at virksomheden har været momsregistreret i godtgørelsesperioden, hvilket forekommer som logik (Y 63 er tilsyneladende afskaffet). Det er i øvrigt underordnet efter hvilke bestemmelse virksomheden er momsregistreret.

Problemet her kunne løses, hvis der i § 1 stod, at virksomheder, der er registreret her i landet.

Hvem afgør om alle oplysninger foreligger?

Det gør tblandet, fordi, der i afsnittet om dansk behandling af disse sager står (Det må formodes, at disse regler også gælder andre landes myndigheder) i § 11, at SKAT kan anmode om flere oplysninger, altså underforstået andre oplysninger end dem, der fremgår af § 3 (De skulle allerede være bragt i orden af hjemlandet inden videresendelsen af ansøgningen). Ganske vist står der lidt svagt i stk. 2, at det kan være original eller kopi af faktura.

Efter § 11, stk. 3, skal oplysningerne indsendes inden 1 måned, efter anmodningstidspunktet.

Tilbage til § 3, hvor der i § 3, stk. 3, nr. 1, står, at den godtgørelsesberettigede moms er den moms tblandets virksomheder kan få fradrag for. Dette anses for at være helt i orden, men så er nr. 2 unødvendig, idet den begrænsede fradragsret her er omfattet af nr. 1, og i øvrigt omfattet af § 3, stk. 2, nr. 7.

§ 3, stk. 3, nr. 3, er for så vidt OK, idet andre lande kan have fradragsret for udgifter til § 13-transaktioner, men så er § 6, stk. 3, nr. 3 forkert, fordi vi i Danmark ikke har fradrag for § 13-udgifter.

§ 4, stk. 1, slutter med at nævne § 38, stk. 1. Hvad med § 38, stk. 2 og § 39?

Vedrørende § 7, burde teksten "*efter loven*" ændres til: "*efter lovens §§ 40, 41 og 42*". Det kan måske være svært for udenlandske virksomheder at forstå, at de skal angive nogle særlige koder (Som SKAT bestemmer) for disse udgifter, som er omfattet af teksten "*begrænsninger i fradragsretten*", men vi kan selvfølgelig håbe på, at hjemlandet har visiteret ansøgningen korrekt.

Det fremgår af § 12, stk. 1, at der er en behandlingstid på 4 måneder.

Efter stykke 2 kan denne behandlingsfrist forlænges, hvis der anmodes om flere oplysninger. Stykke 2 er mere tydelig end direktivteksten, men det er interessant, at stykke 3 anfører, at uanset fristerne i stykke 2, er behandlingstiden 6 måneder, det vil sige, at hvis man anmoder om flere oplysninger, fx, inden udgangen af 4-månedersfristen, kan

fristen efter § 12, stk. 2, nr. 2 forlænges til 7 måneder, hvilket er i strid med stykke 3, medmindre der fremsættes tidsfrister for anmodning om flere oplysninger, men så er der noget galt med § 12, stk. 4, der tilsyneladende tillader, at man både kan anmode om flere oplysninger før og efter 4-månedersfristen.

At der kan anmodes om flere oplysninger, også efter 4-månedersperioden udløb, kan støde retssikkerheden, idet virksomhederne bør kunne forvente, at efter § 12, stk. 1, er der en behandlingstid på 4 måneder, hvis der ikke ønskes flere oplysninger og at der derfor træffes afgørelse indenfor 4 måneder.

Det forekommer derfor ikke korrekt, at myndigheden efter de 4 måneder alligevel kan anmode om yderligere oplysninger, efter stykke 4, og så automatisk forlænge behandlingstiden med 4 måneder.

Dette kan give anledning til misbrug, idet myndigheden, når 4-månedersfristen er ved at udløbe eller er udløbet, fristes til at anmode om yderligere oplysninger "bare" for at opnå yderligere 4 måneders behandlingstid.

Bekendtgørelsen handler om tilbagebetaling af moms til virksomhederne, moms som virksomhederne har betalt, men ikke kan fratække i momsregnskabet og derfor kan det være en likviditetsbelastning, både at få sine penge tilbagebetalt efter 4 måneder, men især, hvis de først får pengene efter 8 måneder (Også når der henses til, at virksomhederne kun kan søge kvartalsvis, jf. § 9, stk. 3, hvilket betyder, at de kan få momsen tilbagebetalt tidligst indenfor 7 måneder eller senest inden 11 måneder).

Efter § 12, stk. 2, nr. 1, forlænges fristen med 2 måneder, hvilket giver en behandlingstid på 7 måneder, fordi virksomheder, der indsender de ønskede oplysninger stadigvæk har en afleveringsfrist på 1 måned efter § 11, stk. 3.

Det betyder, at behandlingstiden reelt er 7 måneder, når der anmodes om flere oplysninger.

Det er her interessant, at artikel 21, første afsnit, tillader en fristforlængelse med 2, henholdsvis 3 måneder, når der anmodes om "*supplerende oplysninger*", hvorimod andet afsnit tillader en yderligere fristforlængelse, hvis der anmodes om "*flere supplerende oplysninger*", altså op til de 8 måneder.

Direktivtekstens "*supplerende oplysninger*" er bedre end den nye momsbekendtgørelsestekst "*flere oplysninger*", der efter vores opfattelse kan misforstås som flere oplysninger end krævet i § 3, jf. § 6, således, at efter direktivteksten har vi fået de oplysninger, der skal til, der mangler bare lige en supplerende oplysning.

Det bør derfor tilstræbes, at anmodning om flere oplysninger begrænses og især begrænses til kun én gang, og at det derfor bør være sjældent, at der anmodes om flere oplysninger flere gange, idet det her formodes ikke at dreje sig om oplysninger efter §§ 3 og 6.

Tblandet bør derfor have en grundig visitering ved modtagelse af ansøgningen, således, at eventuelle oplysninger der måtte ønskes, kan indsendes, således, at sagsbehandlingstiden ikke unødigt trækkes i langdrag.

Der burde derfor være en forklaring på artikel 21, der præcisere, hvad det er for oplysninger, SKAT kan indhente, med den virkning, at sagsbehandlingstiden forlænges, først med 2 måneder og siden med yderligere 2 måneder.

Det fremgår af § 13, at såfremt SKAT ikke træffer afgørelse indenfor fristen, anses det for at være en afgørelse med afslag, der herefter kan påklages til Landsskatteretten. Kan det være problematisk, at en udenlandsk virksomhed ikke er klar over, at det er Landsskatteretten der er klageinstans, når der ikke er truffet en afgørelse med tilhørende klagevejledning?

Hvordan vil Landsskatteretten reagere på en klage over en afgørelse, der ikke er truffet, og derfor ikke indeholder en begrundelse, som den skal indeholde i henhold til artikel 23, stk. 1.

Bestemmelsen er hentet fra artikel 23. stk. 2, 2. afsnit, sidste sætning.

Artiklen her handler om, at hvis der ikke træffes afgørelsen indenfor fristerne, skal udenlandske virksomheder have ret til at benytte alle de administrative ”procedurer”, danske virksomheder ville have ret til at bruge.

Og i sidste sætning står der så, at hvis sådanne procedurer ikke findes, så betragtes en manglende afgørelse som et afslag.

I Danmark har vi et velfungerende administrativt apparat, hvor det er almindelig praksis, at afgørelser træffes indenfor fristerne.

Bestemmelsen i § 13 forekommer derfor lidt udansk. Bestemmelsen i artikel 23 sikre blot, at man ikke bare kan lade en ansøgning ligge og intet foretage sig, selvom afgørelsen ville blive et afslag.

Artikel 23 sikre således, at hvis der ikke findes administrative procedurer, der sikre en ordentlig behandling af virksomhederne, ja, så er den manglende afgørelse et afslag og så kører klagesystemet.

Efter § 17 forekommer det lettere for virksomheder udenfor EU at ansøge om momsgodtgørelse end lande indenfor EU.

Flyselskaber

Med hensyn til godkendelse af flyselskaber i udenrigsfart, bør det understreges, at ordet “*kan godkendes*”, betyder, at det ikke altid er nødvendigt.

Flyselskaber, der udelukkende flyver i udenrigsfart, behøver altså ikke denne godkendelse, men derfor kan de godt få momsgodtgørelse efter § 45, stk. 3.

Diplomater og lign.

Det bør præciseres, at salg til diplomater efter § 34, stk. 1, nr. 10, alene handler om køb af varer og transportydelser, der efterfølgende udføres fra Danmark.

På samme måde til FN og NATO, efter § 34, stk. 5, hvor det købte er til FN's og NATOs eget brug.

Ved andet salg til diplomater, NATO-personel, forswarets personale og konsuler, hvor momsfriheden er bredere efter § 45, stk. 2, end i § 34, bør det understreges, at salget ikke er momsfrit, men at der er tale om forskellige godtgørelsesordninger, der administreres af Udenrigsministeriet for diplomater og Forsvarsministeriet for soldater.

For honorære konsuler er det det lokale Skattecenter, der har afgørelsen.

Det opleves alt for tit, at diplomaten/soldaten allerede i detailledet ønsker momsfritagelse ved købet.

Med venlig hilsen

Jan Nørner
Faglig sekretær